

Arrest

nr. 244 759 van 24 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88 / 1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 mei 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing van 4 mei 2020 luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.10.2018 werd ingediend door :

N., F. (R.R.: ...)
nationaliteit: Afghanistan
geboren te A. op 31.12.1998
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 02.02.2018 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot hij op 01.03.2018 een tweede asielaanvraag deed. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 03.04.2018 met een beslissing van niet-ontvankelijkheid van een asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot hij op 18.07.2018 een derde asielaanvraag deed. Zijn derde asielaanvraag werd afgesloten op 07.09.2018 met een beslissing van niet-ontvankelijkheid van een asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zijn vierde asielaanvraag werd afgesloten op 30.01.2019 met een beslissing van niet-ontvankelijkheid van een asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zijn vijfde asielaanvraag werd afgesloten op 13.06.2019 met een beslissing van niet-ontvankelijkheid van een asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zijn zesde en laatste asielaanvraag werd afgesloten op 18.02.2020 met een beslissing van niet-ontvankelijkheid van een asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedures – namelijk twee jaar en twee maanden voor de eerste, één maand voor de tweede, bijna twee maanden voor de derde, vier maanden voor de vierde, vier maanden voor de vijfde en acht maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat het centrum van zijn belangen in België ligt omdat hij hier sinds 2015 zijn leven opnieuw heeft opgebouwd en structuur gegeven en dat hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn heeft opgebouwd in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene geen familieleden heeft in België. In het land van herkomst heeft betrokkene wel nog zijn naaste familieleden, met name minstens zijn moeder en drie zussen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien

dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden zes getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beweert dat hij vreest voor marginalisatie (omdat hij anders zou zijn en zorgbehoevend) en zelfs voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor marginalisatie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien legt betrokkene geen enkel bewijs voor van het feit dat hij anders zou zijn of zorgbehoevend. Ook voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verzoeker haalt aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien zijn integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkene verklaart dat er geen Belgische ambassade is in Afghanistan en dat hij een verblijfsaanvraag dient in te dienen in Pakistan maar dat dit een zeer risicovol traject is en dat de houding van de Pakistaanse politie niet altijd correct zou zijn. Ter staving hiervan verwijst betrokkene naar een rapport van UNHCR dd 30.06.2018 en naar een verslag van het US Department of State dd. 28.06.2018. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij zelf persoonlijk geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van mogelijke problemen, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan deze problemen. Bovendien zijn er regelmatig Afghanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen

als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Afghaanse burgers.

Wat betreft de voorgelegde stukken waaruit blijkt dat betrokkene hier één jaar scholing genoten heeft, namelijk OKAN onderwijs in schooljaar 2015-2016, merken we op dat het feit dat hij in België één jaar school gelopen heeft, enkel aangeeft dat hem het recht op onderwijs niet werd ontszegd. Dit feit maakt een terugkeer naar het land van herkomst niet bijzonder moeilijk temeer daar betrokkene nadien zijn scholing niet verderzette. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op zijn tewerkstelling als buitengewone omstandigheid. Echter, indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land en dat hij zich steeds als een voorbeeldige burger gedragen zou hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name dat hij sinds 2015 onafgebroken in België zou verblijven, dat hij zijn best gedaan zou hebben om cursussen te volgen, dat zijn integratie duurzame sociale bindingen teweeg gebracht zou hebben, dat hij zeer braaf opgevoed zou zijn, dat hij zijn best zou doen om een dienst te bewijzen aan onze samenleving, dat hij zich op zeer intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat hij hierdoor een vriendenkring opgebouwd zou hebben die hem wil steunen, dat hij effectief tewerkgesteld zou zijn en dus niet ten laste zou zijn van de overheid, dat er aan de integratie van betrokkene geenzins getwijfeld zou kunnen worden, dat hij perfect geïntegreerd zou zijn, dat hij bijzondere banden met België zou hebben, dat hij geprobeerd zou hebben de taal zo snel mogelijk aan te leren, dat hij zijn eindrapport van de onthaalklas voorlegt evenals een deelcertificaat breakthrough 4, een bewijs van inschrijving voor Nederlandse taallessen, een schoolrapport Pasen 2016, een rapport attitudes en algemeen leren 2015-2016, het OKAN advies voor betrokkene, zes getuigenverklaringen, een voltijdse arbeidsovereenkomst voor bedienden en verschillende loonfiches) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij legt geen administratief dossier neer, wel een nota met opmerkingen.

3. Onderzoek van het beroep

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van:

"artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijke bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

Het enig middel licht toe:

"Verweerder meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker die hij ingediend heeft op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland".

Verder verwijst verweerder naar het feit dat verzoeker verblijf slechts werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en bij een negatieve beslissing hij het land diende te verlaten.

De duur van de procedure - namelijk 2 jaar en 2 twee maanden voor de eerste was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Verweerder doet alsof ze deze feiten niet kent en ze stelt dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheid. Ze stelt dat deze aanvraag in het land van herkomst moet ingediend worden.

Verweerder is zelfs niet op de hoogte dat er geen ambassade van België in Afghanistan operationeel is.

Afghanen moeten naar de ambassade van België in Pakistan gaan. Gezien de laatste gevechten in de grens tussen Afghanistan en Pakistan is de relatie tussen deze twee landen enorm verzuurd. Afghanen worden heel hard aangepakt door de Politie in Pakistan.

Verzoeker heeft geen geld om eten te kopen, laat staan reiskosten betalen om naar Pakistan te gaan en dan de aanvraagkosten en bijkomende kosten aan FedEx betalen.

Verzoeker is niet akkoord met de beslissing van verweerder en hij meent dat zijn aanvraag ontvankelijk dient beschouwd te worden.

De motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren is niet afdoende en is in strijd met artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden omdat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Men kan deze aanvraag in België indienen indien er sprake is van buitengewone omstandigheden (R.v. St., nr. 56146; R.v.St nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962? 11 juli 1996, T.Vreemd. 1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Verzoeker meent dat er wel sprake is van een langdurige asielprocedure.

Het feit dat in Afghanistan geen ambassade van België bestaat en verzoeker naar Pakistan, een land waar de Afghanen op dit moment hard aangepakt worden door de autoriteiten, moet gaan is een buitengewone inspanning, wetend dat hij ziek en arm is. Wetend dat de weg naar Pakistan zeer gevaarlijk is omwille van Taliban.

Dit is een buitengewone inspanning die verweerder van verzoeker verwacht wetend dat hij amper in staat is om zich draaiend te houden in België, laat staan in Afghanistan en Pakistan.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker meent dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom verweerder dit niet onderzoekt in zijn bestreden beslissing. Verweerder heeft zich schuldig gemaakt aan knip - plak werk zonder na te gaan of in Afghanistan de ambassade van België operationeel is.

Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren.

Verzoeker is van oordeel dat de onontvankelijkheidsbeslissing een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel.

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoeker diende een regularisatieaanvraag in en verweerder verklaarde deze aanvraag onontvankelijk.

Verzoeker begrijpt niet waarom de ene regularisatieaanvraag ontvankelijk en de andere onontvankelijk verklaard wordt. Het gaat nochtans - onder dezelfde omstandigheden - over de dossiers van de vreemdelingen die 4 - 5 jaar in België gewoond hebben.

Dit lijkt op een situatie waarin in het Romeinse rijk een Romeinse keizer op willekeurige wijze oordeelde over het leven en de dood van de mensen.

Verzoeker meent dat verweerder het gelijkheidsbeginsel geschonden heeft. Hij meent eveneens dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, waarvoor de gegrondheid van zijn aanvraag diende onderzocht te worden.

Verzoeker kan op geen enkele manier uit de bestreden beslissing afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie.

Van verweerder mag in redelijkheid verwacht worden dat hij minstens motiveert waarom de integratie en langdurig verblijf van verzoekers geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Door zo te handelen kan verweerder alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen. Men dient rekening te houden met het geheel van elementen die aangehaald zijn door de verzoekers.

Verzoeker heeft nagelaten om aan te halen dat in Afghanistan geen ambassade van België operationeel is. Maar van verweerder mag in redelijkheid verwacht worden dat ze op de hoogte is van dit feit.

Ter staving hiervan wensen ze naar de volgende rapporten te verwijzen:

30 June 2018¹ UNHCR - UN High Commissioner for Refugees Pakistan

Fact sheet on the situation of Afghan refugees and IDPs in Pakistan (protection; voluntary repatriation; legal assistance; education; health; livelihoods; IDPs)

Fact Sheet; Islamic Republic of Pakistan; 30 June 2018 (Periodical Report, English)

Fact sheet on the situation of Afghan refugees and IDPs in Pakistan (protection; voluntary repatriation; legal assistance; education; health; livelihoods; IDPs)

*FACT SFIEET www.unhcrpk.org 1 Islamic Republic of Pakistan *30 June 2018 *7,726 Afghan registered refugees (PoR cardholders) repatriated to Afghanistan from 1 March - 30 June 2018. *12,528 Afghan refugee births registered from 1 January - 30 June 2018. *1,308 IDP individuals (218 families) returned to their areas of origin in Pakistan since 1 January 2018. [...] Main Activities Solutions Strategy for Afghan Refugees (2018 - 2019) m The regional multi-year Solutions Strategy for Afghan Refugees (SSAR) provides a framework for cooperation between humanitarian and development actors to address the needs of Afghan refugees. [...] ALACs intervened on behalf of 59 refugees at police stations upon arrest, securing the release of all, and provided court representations to eight of those charged under the 1946 Foreigners Act and other preventive laws. [...] The issues of greatest concern for persons of concern seeking legal advice/assistance were the extension of PoR cards, shelter, financial, medical needs and police harassment. ■ UNHCR provides support to four Proof of Registration Cards Modification (PCMs) centres operated by the National Database and Registration Authority (NADRA) nationwide. [...] ■ Community-based protection team staff in Islamabad conducted visits to communities in Punjab province to make the necessary arrangements with authorities and communities, for the mobile registration van services which issue and modify Proof of Registration cards to registered Afghans in Pakistan. https://www.ecoi.net/en/file/local/1438707/1930_1531987488_64797.pdf*

18 June 2018 I ARC - Asylum Research Centre Pakistan

Country report (socio-economic situation; humanitarian situation (of IDPs); non-state armed actors and armed groups; security situation; other topics)

Pakistan: Country Report; The situation in Pakistan (Special or Analytical Report, English)

Additionally around 1.39 million registered and around one million undocumented Afghans are living in Pakistan. The needs of IDPs and Afghan refugees in Khyber Pakhtunkhwa are of particular concern. Aid

agencies in Pakistan are struggling to deliver assistance because they lack government permission to operate. Attacks on NGO workers by armed groups also occur. [...] Afghan-centric The third category of militants is the Afghan-centric. The Afghan Taliban, the Haqqani network and affiliated militants who are fighting in Afghanistan against the Afghan government and foreign forces. These groups too have not in any meaningful way faced any action by the Pakistani State. Over the years they've had an uneasy relationship with the Pakistani State. [...] ability of the Afghan Taliban and HQN to operate from Pakistan-based safe havens and threaten U.S. and Afghan forces in Afghanistan. [...] . 13 July: A police superintendent and three other policemen were gunned down in Quetta's Killi Deba area. 17 July: At least one Frontier Corps man was killed in a suicide blast in Balochistan's Chaman area near the Pak-Afghan. [...] Police in one Punjabi district reportedly distributed pamphlets calling on residents to report Afghan migrants and Pashtuns whom they suspect of being terrorists.

<https://www.ecoi.net/en/document/2001066.html>

Politie in Pakistan valt regelmatig Afghanen lastig. Om met rust gelaten te worden moeten Afghanen geld betalen aan de politie.

1 May 20181 IRIN - Integrated Regional Information Network

Afghanistan, Pakistan

Article on the situation of Afghan refugees in Pakistan who are forced to return to Afghanistan

Afghanistan: Where home is a battlefield (Media Report, English)

Article on the situation of Afghan refugees in Pakistan who are forced to return to Afghanistan

Long a safe haven for Afghans fleeing instability, Pakistan has made it increasingly clear that the nearly 1.4 million registered Afghan refugees on its soil, as well as an estimated one million undocumented Afghans like Durkhane, are not welcome. [...] Yet Afghan refugees continue to cross the border from Pakistan. UN agencies are preparing a contingency aid plan [https://afghanistan.iom.int/sites/default/files/Reports/Joint_returnee_report_iom_unhcr_final.pdf] for 700,000 returnees this year, on top of some 400,000 people predicted to return from Iran, which is also deporting Afghans in large numbers. [...] Pakistani authorities drove out more than 600,000 Afghans in what Human Rights Watch called [<https://www.hrw.org/report/2017/02/13/pakistan-coercion-un-complicity/mass-forced-returnafghan-refugees>] "a toxic combination of deportation threats and police abuses[...]" Aid groups say the situation for Afghans in Pakistan is volatile. [...] "The police would arrest us, and it was too difficult for us. The situation in Afghanistan is better than in Pakistan for us. No one will arrest us without a reason here." But Jan and his family face obstacles as they try to rebuild their lives. Jobs are scarce, and many Afghans return to find their ancestral homes caught behind a shifting frontline.

<http://www.irinnews.org/feature/2018/05/01/Afghanistan-Pakistan-returnees-refugees-conflict>

May 20181 UNHCR - UN High Commissioner for Refugees Pakistan

Fact sheet on legal assistance between January and May 2018

Pakistan: Summary of Legal Assistance and Aid Programme; January-May, 2018 (Periodical Report, English)

ALAC teams and the Ministry of SAFRON continue to take proactive steps to mitigate the risk of detention, including enhanced advocacy, pre-emptively intervening at police stations to prevent arrests and enhancing the response capacity of partners. [...] * Actual numbers of arrests / detentions / ** Interventions made by ALAC at police stations to secure the release of PoCs. Note: In January 2018, the Frontier Corps (FC) in Quetta undertook security operations that resulted in the apprehension of Afghans including registered Afghan refugees. Among those arrested, 40 PoR cardholders were deported to Afghanistan without due process. [...] Birth registration, police harassment, information on repatriation, PoR card modification and registration exercise of undocumented Afghans were the issues of greatest concern observed during the reporting period. Out-of-court/office legal assistance was provided to 89 persons of concern mostly related to police harassment, PoR card verifications, rental agreements and affidavits. [...] ALAC legal assistance activities for POCs Arrest/detention locations UNHCR continues to deploy border monitors at the two official Pak—Afghan border crossings at Torkham (KP) and Chaman (Balochistan) in order to identify potential protection issues during border movements. [...] Refugee-police liaison committees have been established in the districts of Mardan, Swabi, Buner and Malakand in Khyber Pakhtunkhwa after successful implementation in the districts of Charsadda, Peshawar and Nowshera to enable refugees directly approaching police.

https://www.ecoi.net/en/file/local/1435677/1930_1_529400456_64068.pdf

Verzoeker meent dat in Afghanistan geen ambassade van België aanwezig is. Dit betekent dat hij naar Pakistan moet gaan om deze aanvraag in te dienen.

Dit is op zich een buiten gewone inspanning die hij moet leveren om de aanvraag in te dienen, hij meent eveneens dat de Afghanen in Pakistan zeer hard aangepakt wordt door de politie.

Bovendien is de ambassade van Pakistan in Kaboel zeer corrupt. Men moet 250 dollar omkoopgeld betalen om een visum te krijgen.

Dit feit heeft de aandacht van media getrokken en zelfs in de Tv's uitgezonden in Afghanistan.

By Pajhwok Report On Jun 10, 2019 - 17:42

KABUL (Pajhwok): Hundreds of visa applicants on Monday staged a protest demonstration in front of the Pakistani Embassy in Kabul and alleged individuals who offered money were prioritized in visa issuance process.

Ahmad Zubair, a resident of Paghman district of Kabul, alleged some people offered money to certain individuals who had links with embassy officials and they got visa within days or a week from the embassy.

He said the middlemen demanded \$200 for a visa issuance in 24 hours, \$ 150 in three days and \$ 100 in one week.

"It is my third day coming to the embassy to get visa but employees of the embassy give preference to individuals who offer money."

Amrullah, a resident of Kabul City, said he had applied for visa one week earlier but still was unable to get it.

"Some people stay outside the embassy day and night with their children and sick family members, but others get their visa in few hours," he added.

The protesters demanded an end to corrupt practices in the visa process.

The Pakistani Embassy in a statement said there had been an extraordinary upsurge in demand for visa immediately after Eid holidays.

The embassy would endeavor to accommodate as many visa applicants as possible within the appointed consular hours and in accordance with the visa policy of the government of Pakistan.

The embassy therefore urged only those applicants should approach the embassy this week who needed to visit urgently Pakistan such as medical patients, students and others. The embassy urged all applicants to maintain necessary decorum while approaching the consular area.

<https://www.pajhwok.com/en/2019/06/10/protesters-allege-corruption-pakistan-visa-issuance-process>

*A number of Nangarhar residents have protested over what they said is corruption in the Pakistan consulate in Nangarhar as they have to allegedly bribe consulate staff to give them visas.
<https://tolonews.com/afghanistan/corruption-pakistan-consulate>*

Verzoeker wenst verder ook te verwijzen naar het hieronder staande arrest:

Het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

"De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen."

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsvergunning...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering.”

Hieruit blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

Verweerder moet motiveren waarom integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwd integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?

Dit is een schending van de wet van 29.07.1 991 van de formele motiveringsplicht.

Zoals uit het bovenvermelde blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend.

De stelling van verweerder getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker.

Verweerder heeft blijkbaar over het hoofd gezien dat verzoeker meerdere jaren niet meer in het land van herkomst woont.

Hij kan immers niet terugkeren naar zijn land van herkomst waar meerdere jaren niet meer gewoond heeft.

Verweerder schendt het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet na meerdere jaren verblijf in België kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Verzoeker kan niet terugkeren naar het land van herkomst en het is niet redelijk dat verweerder verwacht van verzoeker om zijn leven en psychische integriteit in gevaar te brengen, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit.

Verzoeker bevindt zich in buiten gewone omstandigheden daar een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

A.M.M.M. Bros omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten - en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase fen de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. (Administratieve rechtsbibliotheek, “Beginnelsen van behoorlijke bestuur”, Die Keu re, 2006, p. 102).

Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen, en dus eveneens met het dat in Afghanistan geen ambassade van België operationeel is.

Verweerder schendt eveneens de motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht stelt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Dit wil zeggen dat de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden (j. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijke bestuur en behoorlijke burgerschap, Beginnelsen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer 19).

Indien verweerder van mening is dat hij geen rekening dienen te houden met de integratie en langdurige asielpcedure van verzoeker, dient hij dit uitgebreid en gefundeerd te motiveren. Verzoeker kan niet uit de bestreden beslissing afleiden waarom verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat in geval van verzoeker geen sprake is van een buitengewone omstandigheid. Een dergelijke handelingswijze is niets anders dan een bewijs van de onzorgvuldigheid waarmee verweerder het dossier van verzoekers heeft onderzocht.

Bijgevolg:

Verzoeker is van mening dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis.<W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01 -06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [1 waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken] ;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Als verweerder aan de lokale verankering van verzoeker twijfelde dan dienden hij te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin verweerder niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (artikel 32 Verblifswet en KB van 28 juli 1981).

Verzoeker meent dat in dit dossier de staatssecretaris of zijn gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met één factor, nl. het feit dat verzoeker zijn aanvraag in Afghanistan zou hebben kunnen indienen.

De staatssecretaris of zijn gemachtigde heeft geen rekening gehouden met het geheel van feitelijke elementen.

Uit wat voorafging blijkt dus dat dit dossier zou moeten voorgelegd zijn aan de Commissie van advies voor Vreemdelingen.

Verzoeker meent dat indien hij gehoord zouden geweest zijn men duidelijk had kunnen vaststellen dat hij zeer goed Nederlands spreekt, zeer goed onze gewoontes kent en zich heeft volledig aangepast in onze samenleving.

Verzoeker is terecht van oordeel dat hij aan de voorwaarden voldoet om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Hij meent eveneens dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart verweerder de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen.

Verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 1 9.07.2009, met name prangende humanitaire situatie.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van state, zou de minister, in zijn discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het is voor verzoeker niet duidelijk waarom verweerder hier geen rekening mee houdt in zijn beslissing. Indien verweerder van mening is dat deze criteria niet van toepassing is op verzoeker, dient hij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien hij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikt om deze toe te passen.

Zo schendt verweerder het gelijkheidsbeginsel daar hij tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

Verweerder dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn langdurig verblijf, het feit dat verzoeker geen strafbare feiten hebben gepleegd en de mentale toestand (zoveel jaren zonder verblijf) van verzoeker.

Dat dit middel gegrond is."

Uit het middel blijkt onder meer dat de verzoekende partij de beoordeling van de overgemaakte stukken in vraag stelt, meent dat er wel buitengewone omstandigheden voorhanden zijn zodat de bestreden beslissing de gedane aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ten onrechte onontvankelijk verklaart. De verzoekende partij verwijst naar verschillende bronnen, waarvan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onwetend is of deze zijn overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing terwijl van de verwerende partij verwacht mocht worden dat zij op de hoogte is van deze algemene feiten. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De motivering is niet afdoende.

Het onderzoek van de verwerende partij zou onzorgvuldig zijn en houdt voor dat in het geval van de verzoekende partij de elementen zoals het lange verblijf en de integratie wel buitengewone omstandigheden uitmaken.

Uit het middel blijkt dat de Raad dient te beschikken over het administratief dossier, dat de aanvraag, de aangeleverde informatie van de verzoekende partij en het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM bevat.

De verwerende partij heeft geen administratief dossier ter beschikking gesteld van de Raad. Bijgevolg kan noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier afgeleid worden waarop de oordeelsvorming van de gemachtigde van de bevoegde minister is gegrond.

Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie heeft getrokken. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Ter terechtzitting hierop gewezen stelt de advocaat van de verwerende partij geen opmerkingen te maken en verwijst zij naar de nota met opmerkingen.

Dit gegeven leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel behoeven geen verdere bespreking.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 mei 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN